

Έρως ανάκατε Μούχιν: ο «Ριζοσπάστης», τα φασιστοειδή και το Κατίν

Η πρόσφατη βιβλιοκριτική του Θανάση Γιαλκέτση στο βιβλίο του γράφοντος *Υπόθεση Κατίν. Η Ιστορική Αλήθεια και ο Ριζοσπάστης*, δημοσιευμένη στις 18/3/2018 στην «Εφημερίδα των Συντακτών», και η αρθρογραφία μου για το θέμα στην «Εφημερίδα των Συντακτών» και το TvxS1 προκάλεσαν την αντίδραση του «Ριζοσπάστη», που εκφράστηκε με δυο σχόλια στη στήλη «Από μέρα σε μέρα», «Καλό πάτο» (20/3/2018) και «Κατιν-ιστές» (4/4/2018). Και τα δυο αυτά σχόλια βρίθουν από κατηγορίες για συμπόρευση όσων υποστηρίζουν την άποψη ότι το Κατίν ήταν ένα σταλινικό έγκλημα, αλλά και των ΜΜΕ που τη φιλοξενούν, με το φασισμό και τα αντικομμουνιστικά κέντρα, χωρίς να μπαίνουν στον κόπο να στηρίξουν με επιχειρήματα και στοιχεία ούτε μια από αυτές.

Έτσι, στο πρώτο σχόλιο, για τη βιβλιοκριτική του Θ. Γιαλκέτση, γίνεται λόγος για «Ένα άρθρο που θα το ζήλευαν οι πιο γραφικές φασιστοφυλλάδες... Η “Εφημερίδα των Συντακτών”», προσθέτουν, «ξεσπάει σε έναν εμετικό αντισοβιετισμό και αντικομμουνισμό... το κείμενο βρίθει από αντιΚΚΕ επιθέσεις, με χαρακτηρισμούς δανεισμένους από τη γνωστή φασιστική “φιλολογία”, όπως “νεοσταλινικοί δημοσιολόγοι του ΚΚΕ”». Σκοπός του ήταν «η παραχάραξη της ιστορικής αλήθειας» αλλά και να χτυπηθεί «το ΚΚΕ που την υπερασπίζεται».

Στο δεύτερο σχόλιο πάλι, αναφερόμενοι στο «αντικομμουνιστικό βιβλίο “Υπόθεση Κατίν”», αποφαίνονται ότι «Ο συγγραφέας του δεν διεκδικεί δάφνες πρωτοτυπίας, αφού τα στοιχεία που παρουσιάζει για να πείσει ότι η σφαγή των Πολωνών στρατιωτών οργανώθηκε από τους Σοβιετικούς “κοσμούν” εδώ και χρόνια τα εγχειρίδια της πιο μαύρης προπαγάνδας ενάντια στο σοσιαλισμό που γνωρίσαμε, με “πιστοποιητικό γνησιότητας” από τις ναζιστικές και αμερικανικές υπηρεσίες». Η προβολή του βιβλίου από δήθεν «αριστερά» και «προοδευτικά» ΜΜΕ, όπως «η “Εφημερίδα των Συντακτών”, το “TVXS.gr”, κ.ά.», υπηρετεί αντικομμουνιστικά σχέδια. Κοντολογίς πρόκειται για «αστικούς μύθους και γκεμπελικά κατασκευάσματα, από το πάνω ράφι της βιβλιοθήκης των χρυσαυγιτών... Το ΚΚΕ είναι επομένως ο στόχος, ο ιδεολογικός και πολιτικός τους αντίπαλος. Ο αντικομμουνισμός, η αναθεώρηση της Ιστορίας, η εξίσωση του ναζισμού με τον κομμουνισμό».

Ενώ οι συντάκτες του «Ριζοσπάστη» εκτοξεύουν με μεγάλη ευκολία και αναπόδεικτα τις κατηγορίες περί «φασιστοφυλλάδων», «αντικομμουνιστών», «χρυσαυγιτών», κοκ, προσπερνούν και αγνοούν (ή κάνουν πως αγνοούν) μια μικρή λεπτομέρεια που έχει καταδειχτεί εκτενώς στο βιβλίο μου: τη στήριξη όλης της αρθρογραφίας τους για το Κατίν σε ακροδεξιούς εθνικιστές, τσαρλατάνους, αντισημίτες και φιλοναζί Ρώσους θαυμαστές του Στάλιν, με πρώτο και καλύτερο τον Γιούρι Μούχιν.

Στο παρόν κείμενο θα παρουσιάσουμε αυτές τις ακροδεξιές, κρυπτοφασιστικές αναφορές της περί Κατίν αρθρογραφίας του «Ριζοσπάστη». Συγκεκριμένα, έχοντας δει αλλού τα κείμενα του κ. Μπογιόπουλου, θα συζητήσουμε ιδιαίτερα εκείνα άλλων αρθρογράφων του όπως οι κ.κ. Σλομπότκιν, Μαΐλης, Κρητικός και Γκίκας, καθώς και μερικά ανώνυμα σχόλια του «Ριζοσπάστη» για το θέμα. Πρόκειται για τα Γ. Σλομπότκιν, «Κατίν. Πώς και γιατί οι Ναζί εκτέλεσαν τους πολωνούς αξιωματικούς» (29/5/2005)2· Α. Γκίκας, «Κατίν: Από τον Γκέμπελς στους κινηματογράφους» (16/3/2008)3· Στ. Κρητικός, «Υπόθεση Κατίν. Στην υπηρεσία της ιμπεριαλιστικής προπαγάνδας» (8/2/2009) και «Ο Βότσης, η Ελευθεροτυπία και η αντιΚΚΕ ανατριχιαστική τους προπαγάνδα» (11/2/2009)4· Μ. Μαΐλης, «Η ιστορική αλήθεια και οι αιτίες της πλαστογραφίας της» (15/2/2009)5· Α. Γκίκας, «Το Κατίν, η προπαγάνδα και οι πρόθυμοι απολογητές των ναζί» (18/4/2010) και «Κατίν: Όταν η ιστορία πλαστογραφείται και κατασκευάζεται από την αρχή» (20/6/2010)6, κ.ά. Είναι μια αναφορά αναγκαία όχι μόνο για λόγους αποκατάστασης της αλήθειας, αλλά και για να μπορέσει ο απροκατάληπτος αναγνώστης να κρίνει κατά πόσο οι κατηγορίες του «Ριζοσπάστη» έχουν βάση ή οι αρθρογράφοι του θα έπρεπε τότε - τότε να θυμούνται το ρητό, «Στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σχοινί».

1. Δυο λόγια για τον Γιούρι Μούχιν

Ο Γιούρι Μούχιν έγινε γνωστός όταν εξέδωσε το 1995 το βιβλίο *Η Έρευνα για το Κατίν*, όπου ισχυριζόταν ότι η σφαγή του Κατίν δεν ήταν έγκλημα του Στάλιν και ότι τα σοβιετικά ντοκουμέντα που δόθηκαν στη δημοσιότητα στην περίοδο της Περεστρόικα και αργότερα είναι “πειραγμένα”. Ωστόσο, οι ισχυρισμοί του δεν έγιναν

δεκτοί από κανένα σοβαρό σύγχρονο ιστορικό. Αυτό δεν ήταν τυχαίο ούτε προϊόν προκατάληψης, αλλά αποτέλεσμα της πλήρους ανυποληψίας του Μούχιν.

Ο Μούχιν είναι ένας συνωμοσιολόγος, τσαρλατάνος ακροδεξιός δημοσιολόγος, που έχει αποκληθεί Ρώσος Λιακόπουλος. Έχει γράψει δεκάδες βιβλία, μια ματιά στα οποία δικαιολογεί τον παραπάνω χαρακτηρισμό. Ενδεικτικά, ανάμεσά τους περιλαμβάνονται συγγράμματα στα οποία ο Μούχιν ισχυρίζεται ότι οι Αμερικανοί δεν πήγαν ποτέ στο φεγγάρι, ότι οι θεωρίες του Λισένκο ήταν σωστές και η επιστήμη της γενετικής μια απάτη, ότι ο Γιέλτσιν πέθανε το 1996 και αντικαταστάθηκε από το δίδυμο αδελφό του, κοκ. Σε άλλα έργα του «αποδεικνύει» την αθανασία της ψυχής, το ότι η θεωρία της σχετικότητας του Αϊνστάιν είναι λαθεμένη, ότι ο Στάλιν δεν πέθανε αλλά δολοφονήθηκε το 1953 ως αποτέλεσμα μιας εβραϊκής συνωμοσίας της οποίας ηγούνταν ο Χρυστσόφ, ενώ διαψεύδει το Ολοκαύτωμα και αποδίδει τη διάλυση της ΕΣΣΔ σε σύγχρονες συνωμοσίες των Εβραίων.

Ο Μούχιν υπήρξε επίσης ιδρυτής της ακροδεξιάς εξτρεμιστικής οργάνωσης «Στρατός της Λαϊκής Θέλησης». Η εφημερίδα της «Ντούελ», την οποία εξέδιδε ο Μούχιν, και τα σάιτ της φιλοξενούσαν και φιλοξενούν τακτικά κείμενα νεοφασιστών αρνητών του Ολοκαυτώματος, όπως ο Γερμανός Γιούργκεν Γκραφ, συγγραφέας της αντισημιτικής διατριβής *Ο Μύθος του Ολοκαυτώματος*, και ο Ιταλός Κάρλο Ματόνιο, συγγραφέας διατριβών όπως *Ο Μύθος της Εξόντωσης των Εβραίων, Άουσβιτς - Το Τέλος μιας Ιστορίας*, κ.ά. Και οι δυο αυτοί νεοφασίστες ψευτο-ιστορικοί αρθρογραφούν τακτικά σε ανοιχτά φιλο-ναζιστικά και ρατσιστικά περιοδικά, όπως το *Journal of Historical Review*, όπου υμνούν, μαζί με άλλους συναδέλφους τους όπως ο Μαρκ Βέμπερ, τη φιλαλήθεια και την ηθική ευγένεια του Γκέμπελς. Αξίζει ακόμη να αναφερθεί ότι το περί Κατίν πόνημα του Μούχιν του 1995 και το σχετικό βιβλίο του *Αντιρωσική Παλιανθρωπιά*, μαζί με αρκετά ακόμη άρθρα του, με τίτλους όπως «Το Ολοκαύτωμα δεν είναι βέβαιο», «Η Ευρώπη κάτω από την μπότα του εβραϊκού ναζισμού», και τα περί Ολοκαυτώματος βιβλία και άρθρα των Γκραφ, Βέμπερ, κ.ά., φιλοξενούνται στο ρωσικό σατανιστικό σάιτ «Πανδαιμόνιο της μαύρης φωτιάς», σε μια συλλογή τιτλοφορούμενη «Ιδεολογικοί μύθοι»⁷.

Βέβαια, η κυριότερη πλευρά της συγγραφικής δραστηριότητας του Μούχιν αφορά στην υπεράσπιση του Στάλιν. Σε καμιά ντουζίνα βιβλία του με τίτλους όπως *Η Σπίλωση του Στάλιν, Η Δολοφονία του Στάλιν και του Μπέρια, Στάλιν: Ο Αφέντης της Σοβιετικής Ένωσης, Ο Άγνωστος Μπέρια. Γιατί Συκοφαντείται;*, *Το Αίνιγμα του '37*, κ.ά., έχει υποστηρίξει συστηματικά τη σταλινική εκδοχή της ιστορίας, σύμφωνα με την οποία ο Στάλιν ήταν ο πιστός συνεχιστής του Λένιν και ο υπερασπιστής του σοσιαλισμού, τα θύματα των εκκαθαρίσεων ήταν προδότες, πράκτορες των ιμπεριαλιστών και των Εβραίων, κοκ. Μέρος αυτής της παραγωγής αποτελούν και τα αφιερωμένα στο θέμα του Κατίν βιβλία και άρθρα του⁸.

Αυτή κυρίως η πλευρά της «δημοσιολογίας» του, ιδιαίτερα για το Κατίν, ένα κείμενό του για το οποίο εμφανίστηκε στο Διαδίκτυο μεταφρασμένο στα αγγλικά και κατόπιν

στα ελληνικά, έκανε τον Μούχιν αρεστό στους αρθρογράφους του «Ριζοσπάστη». Καθώς τους ήταν βολική για τους σκοπούς της επιστροφής στον Στάλιν και της δικαίωσης των εγκλημάτων του, που προωθεί τις τελευταίες δεκαετίες το ΚΚΕ, πιάστηκαν από αυτή, αδιαφορώντας για το γενικότερο ποιόν του Μούχιν και παρακάμπτοντας όλα όσα αποδεικνύουν την ταύτισή του με το νεοφασισμό και τον τσαρλατανισμό του.

2. Ο «Ριζοσπάστης» και ο Μούχιν

Η στήριξη της αρθρογραφίας του «Ριζοσπάστη» στον Μούχιν και η δουλική αντιγραφή των ψευδών του είχε επισημανθεί ήδη στα δυο πρώτα άρθρα του γράφοντος στην «Αυγή» για το θέμα του Κατίν, «Το έγκλημα του Κατίν και οι πηγές του “Ριζοσπάστη”» (1/3/2009) και «Όταν ο “Ριζοσπάστης” συμβαδίζει με τους σύγχρονους Γκέμπελς» (25/3/2009). Ο «Ριζοσπάστης» είχε απαντήσει τότε με ένα άρθρο του Ε. Βαγενά, που προέτρεπε τον γράφοντα να πάει στη Λετονία να παρακολουθήσει τις παρελάσεις των απογόνων των Ες-Ες, και μερικά σχόλια αναλόγου επιπέδου με τα τωρινά, όπου γινόταν λόγος για «γκεμπελισμό»: «η Αυγή και οι αρθρογράφοι της αναμασούν την γκεμπελική και ιμπεριαλιστική προπαγάνδα». Στο τελευταίο σχόλιο υποστηριζόταν, μεταξύ άλλων, ότι οι αρθρογράφοι του «Ριζοσπάστη» δεν είχαν καμιά σχέση με τον Μούχιν και ότι η αναφορά τους σε αυτόν αφορούσε μόνο μια παραπομπή σε ένα απόσπασμα της Έκθεσης Μπούρντενκο, που περιλαμβανόταν σε άρθρο του, και «πέραν τούτου ουδέν»⁹.

Αν αυτό ίσχυε πραγματικά, θα αποδείκνυε την κακοβουλία όσων επικρίνουν τον «Ριζοσπάστη», τουλάχιστον όσον αφορά την ταύτισή του με τους Ρώσους ακροδεξιούς. Η ελάχιστη εξέταση όμως αποδεικνύει ότι ψεύδονται και ότι όλοι σχεδόν οι βασικοί ισχυρισμοί και τα επιχειρήματά τους για το θέμα του Κατίν έχουν αντιγραφεί από τον Μούχιν. Θα αναφέρουμε μόνο μερικούς:

Ι. Ένας βασικός ισχυρισμός του «Ριζοσπάστη» αφορά στην αμφισβήτηση της γνησιότητας του εγγράφου του Μπέρια για την εκτέλεση των Πολωνών. Το επιχείρημα είναι ότι το έγγραφο έχει υπογραφές των Καγκάνοβιτς και Καλίινιν, οι οποίοι ήταν απόντες στη συγκεκριμένη συνεδρίαση του Πολιτικού Γραφείου στις 5/3/1940. Αυτό περιέχεται τόσο στα άρθρα του Γκίκα της 16/3/2008, 18/4/2010 και 20/6/2010, όσο και σε διάφορα σχόλια του «Ριζοσπάστη», π.χ., στο «Ρωσία - Επιχείρηση “Κατίν”». Το “έγγραφο - απόδειξη” μαρτυρά προβοκάτσια» (30/4/2010). Η πηγή του θα βρεθεί στον Μούχιν:

«Στην πρώτη σελίδα του ντοκουμέντου, μαζί με τις τέσσερις υπογραφές των Στάλιν, Μολότοφ, Μικογιάν και Βοροσίλοφ, ο παραχαράκτης πρόσθεσε τα ονόματα των Καγκάνοβιτς και Καλίινιν από κάτω τους. Αυτό που δεν γνώριζε ο παραχαράκτης είναι ότι τόσο ο Καγκάνοβιτς όσο και ο Καλίινιν ήταν απόντες από τη 13η Σύνοδο του Πολιτικού Γραφείου το Μάρτιο του 1940. Δεν θα μπορούσαν να έχουν βάλει τις υπογραφές τους στο συγκεκριμένο έγγραφο»¹⁰.

Πρόκειται για καθαρό, αναίσχυνο ψέμα· στην πραγματικότητα το έγγραφο έχει μόνο σημείωση της συμφωνίας των απόντων Καλίνιν και Καγκάνοβιτς από γραμματέα στο περιθώριο.

II. Ένας δεύτερος ισχυρισμός αφορά στο υπόμνημα του Σελέπιν στον Χρυστόφοφ, που υποτίθεται πρέπει να θεωρηθεί προβληματικό, επειδή ο Σελέπιν χρησιμοποιεί τον όρο ΚΚΣΕ αντί για τον όρο ΠΚΚ (Μπ.), που ήταν ο προ του 1952 επίσημος τίτλος του κόμματος. Το επιχείρημα αναπαράγεται στο άρθρο του Γκίκα της 20/6/2010, κ.ά.. Και αυτό επίσης διατυπώθηκε για πρώτη φορά από τον Μούχιν:

«Ο Σέπελιν (sic!) απλά “αναφέρεται στο πρωτόκολλο του Πολιτικού Γραφείου του ΚΚΣΕ να εκτελέσει...” Το πρόβλημα με αυτό είναι ότι το ΚΚΣΕ δεν υπήρχε ως το 1952. Το 1940, δεν υπήρχε τέτοιο κυβερνητικό σώμα! Το 1940 αποκαλούνταν το Πολιτικό Γραφείο του ΠΚΚ (Μπ.) [Πανενωσιακό Κομμουνιστικό Κόμμα – Μπολσεβίκοι]»¹¹.

Και αυτό το επιχείρημα είναι καταφανώς ανόητο. Ο όρος ΚΚΣΕ χρησιμοποιούνταν ευρέως από τη δεκαετία του 1930 και δεν υπάρχει τίποτα παράξενο στη χρησιμοποίησή του από τον Σελέπιν το 1959. Να σημειωθεί ότι οι αρθρογράφοι του «Ριζοσπάστη» όπως ο Γκίκας παραθέτουν και αυτοί το όνομα του Σελέπιν λαθεμένα ως Σέπελιν, όπως στα κείμενα του Μούχιν, δείγμα ότι αντιγράφουν ακόμη και τα λάθη του στην παράθεση ονομάτων. Βέβαια, στο συγκεκριμένο άρθρο (20/6/2010) ο Γκίκας ξεπερνά τον Μούχιν, παραθέτοντας τον προ του 1952 τίτλο λαθεμένα, ΚΚ (μπ) αντί ΠΚΚ (μπ)...

III. Ένα άλλο διαρκώς επαναλαμβανόμενο ρεφρέν στο «Ριζοσπάστη» είναι η εμφάνιση των αναφορών του Γκέμπελς στο Ημερολόγιό του στο θέμα του Κατίν ως έμμεσων ομολογιών ότι ήταν έργο των ναζί. Το επιχείρημα αυτό βασίζεται σε λαθροχειρία: παραθέτουν το σημείο όπου ο Γκέμπελς εκφράζει την ανησυχία του για την εύρεση γερμανικών σφαιρών στους μαζικούς τάφους, παραλείποντας τη συνέχεια, όπου την αποδίδει στο ότι πρόκειται για πυρομαχικά που είχαν πουλήσει οι ναζί στους Ρώσους στην περίοδο του συμφώνου Ρίμπεντροπ-Μολότοφ και αποσαφηνίζεται ότι η ανησυχία του αφορά στην προπαγανδιστική εκμετάλλευση της υπόθεσης από τους ναζί.

Και αυτή η παραχάραξη του Ημερολογίου του Γκέμπελς έγινε για πρώτη φορά από τον Μούχιν, αναπαράχθηκε από τον Αμερικανό καθηγητή και ομοϊδεάτη του Γκρόβερ Φουρ και παραλήφθηκε κατόπιν από τους αρθρογράφους του «Ριζοσπάστη»¹².

IV. Ακόμη και ο ισχυρισμός τους ότι οι αναφορές τους στον Μούχιν είχαν να κάνουν με στοιχεία της Έκθεσης Μπούρντενκο, αναφορικά με τη γερμανική εταιρεία που παρήγαγε τις γερμανικές σφαίρες που βρέθηκαν στους μαζικούς τάφους στο Κατίν, αποδεικνύεται ασύστατος. Στην Έκθεση Μπούρντενκο δεν υπάρχει αναφορά στο όνομα της εταιρείας που παρήγαγε τις σφαίρες. Ο Μούχιν την αναφέρει στα άρθρα του λαθεμένα ως Genshovik ή Geko, ενώ το πραγματικό όνομά της ήταν Genschow & Co ή Geco, από τα αρχικά του Genschow & Company. Με τον ίδιο λαθεμένο τρόπο

την αναφέρουν και οι αρθρογράφοι του «Ριζοσπάστη», όπως ο Σλομπότκιν, στο άρθρο του οποίου περιέχεται εκτενής αναφορά στο βιβλίο του Μούχιν *Η Έρευνα για το Κατίν*, με τις «άμεσες αποδείξεις» του για την ενοχή των ναζί, μεταξύ των οποίων τα πυρομαχικά Genshovik ή Geko, ο Κρητικός κ.ά.13. Όλοι οι παραπάνω ισχυρισμοί και τα λάθη επαναλαμβάνονται, βέβαια, και στα άρθρα του Μπογιόπουλου.

3. Ο «Ριζοσπάστης» και οι συνεργάτες του Μούχιν

Όταν ξεσκεπάστηκε η ανυποληψία της βασικής πηγής τους για το Κατίν, οι αρθρογράφοι του «Ριζοσπάστη» σταμάτησαν για ένα διάστημα να παραπέμπουν στον Μούχιν. Βέβαια αυτό ήταν μόνο υποκρισία και δεν σήμαινε οποιοδήποτε βήμα προς την αναγνώριση της ιστορικής αλήθειας. Απλά τη θέση του Μούχιν πήραν τώρα οι στενοί συνεργάτες του, όπως οι Σεργκέι Στρίγκιν, Βλάντισλαβ Σβεντ και Βίκτορ Ιλιούχιν.

Το άρθρο του Α. Γκίκα της 20/6/2010 περιείχε μεταξύ άλλων μια ιστορία σχετικά με την αποκάλυψη, υποτίθεται, του κέντρου πλαστογραφίας των ντοκουμέντων για το Κατίν. Η γελοιότητα του πράγματος καταδεικνύεται από το γεγονός ότι η αποκάλυψη βασιζόταν σε έναν «ανώνυμο μάρτυρα», που παρέμεινε έκτοτε ανώνυμος ως σήμερα, και δηλωνόταν ότι η ταυτότητά του κρατούνταν μυστική λόγω φόβων για τη ζωή του, ενώ ταυτόχρονα αποκαλυπτόταν πως επρόκειτο για το άτομο που έβαλε τις υπογραφές στο έγγραφο του Μπέρια. Αυτό δεν εμπόδισε τον «Ριζοσπάστη» να αναπαράγει την ιστορία και το ΚΚΕ να σκαρώσει ένα άθλιο «ντοκιμαντέρ» για το Κατίν αφιερωμένο κυρίως στην παρουσίασή της.

Στο ίδιο άρθρο του Γκίκα αναφερόταν ως πηγή των «αποκαλύψεων» για την πλαστογραφία των εγγράφων του Κατίν, ο Βίκτορ Ιλιούχιν, στέλεχος του ΚΚΡΟ και πιστός σταλινικός. Περιλαμβανόταν δε φωτογραφία του Ιλιούχιν με τους Στρίγκιν και Σβεντ στο πλάι του να περιεργάζονται τα «ειδικά εργαλεία πλαστογραφίας».

Και οι δυο αυτοί, οι Στρίγκιν και Σβεντ, είναι στενοί συνεργάτες και ακροδεξιό ομοϊδεάτες του Μούχιν. Ο Στρίγκιν είναι ηγετικό στέλεχος του κόμματος του Μούχιν «Στρατός της Λαϊκής Θέλησης» και συντονιστής του πρότζεκτ «Η αλήθεια για το Κατίν». Όσο για τον Σβεντ, έχει εκδώσει δικό του βιβλίο για το Κατίν, το οποίο κυκλοφόρησε το 2012 από το ίδιο εκδοτικό που βγαίνουν και εκείνα του Μούχιν, το Άλγκοριθμ, και επαινείται θερμά από τον Μούχιν στο σάιτ του. Βιβλίο για το Κατίν, τιτλοφορούμενο *Σουντ Ναντ Στάλινιμ*, εξέδωσαν από κοινού και οι τρεις μαζί, Μούχιν, Στρίγκιν και Σβεντ.

Η συνεργασία επίσης του Ιλιούχιν με αυτά τα φασιστοειδή είναι στενή και διαρκής. Στις 28 Απρίλη του 2010, ο Ιλιούχιν οργάνωσε μια συνέντευξη Τύπου στην εφημερίδα *Αργκουμέντι ι Φάκτι* για το θέμα του Κατίν, στην οποία κύριοι ομιλητές ήταν οι Ιλιούχιν, Ζούκοφ, Στρίγκιν και Μούχιν. Αυτή η συνέντευξη κυκλοφόρησε σε ντοκιμαντέρ, με τίτλο «Κατίν. Νέα γεγονότα και αποδεικτικά στοιχεία για τη

δολοφονία των πολωνών αξιωματικών από τους Γερμανούς», όπου ο Στρίγκιν συστήνεται ρητά ως «ακτιβιστής» του κόμματος του Μούχιν.

Την ίδια περίοδο, στις 19/4/2010, ο Ιλιούχιν οργάνωσε και ένα συμπόσιο για το Κατίν. Τα πρακτικά του Συμποσίου εκδόθηκαν αργότερα και σε βιβλίο, *Μυστικά της Τραγωδίας του Κατίν: Νομικές και Πολιτικές Όψεις (πρακτικά στρογγυλής τραπέζης, 19 Απρίλη 2010, εκδ. Βίκτορ Ιλιούχιν)*. Στους ομιλητές του περιλαμβάνονταν οι Ιλιούχιν, Στρίγκιν, Ζούκοφ, Σβεντ και Μούχιν, μαζί με κάμποσους ακόμη ακροδεξιούς¹⁴.

Η συνεργασία του Ιλιούχιν, ενός στελέχους του ΚΚΡΟ, με τους Μούχιν, Στρίγκιν, Σβεντ και τα υπόλοιπα φασιστοειδή δεν είναι τυχαία. Στο ίδιο το ΚΚΡΟ υπάρχει και κυριαρχεί μια εθνικιστική ακροδεξιά πτέρυγα που περιλαμβάνει τον επικεφαλής του Γκενάντι Ζιουγκάνοφ και επιφανή στελέχη όπως οι Ιλιούχιν, Μακασόφ, Κοντράτενκο κ.ά. Ο Ζιουγκάνοφ σε βιβλία του έχει εγκωμιάσει ιδεολόγους του τσαρισμού όπως οι Φιλοφεί του Πσκοφ, Ουβάροφ, Πομπεντονόστσεφ και ιδεολογικούς προδρόμους του φασισμού όπως οι Μάκιντερ, Σπένγκλερ και Ίλιν, πλέκοντας ταυτόχρονα το εγκώμιο της ορθόδοξης εκκλησίας ως προαιώνιου στηρίγματος της ρωσικής ψυχής και αποκηρύσσοντας το διεθνισμό και την ταξική πάλη. Η «Πράβντα», η εφημερίδα του ΚΚΡΟ έχει στο πλαίσιο αυτό προσφέρει πολλές φορές τις στήλες της σε φασίστες αρνητές του Ολοκαυτώματος, παρουσιάζοντας το ήδη μνημονευμένο βιβλίο του Γκραφ, ενώ στελέχη του ΚΚΡΟ όπως ο Μακασόφ έχουν συναντηθεί και συμπήξει μέτωπα με ρατσιστές όπως ο Ντέιβιντ Ντιουκ, επικεφαλής της Κου Κλουξ Κλαν, απευθύνοντας κοινές εκκλήσεις για συνένωση των «εθνικο-πατριωτικών δυνάμεων», Λεπέν, Χάιντερ και άλλων νεοφασιστών ηγετών¹⁵.

Να σημειωθεί ότι και ο Σλομπότκιν, με το άρθρο του οποίου ξεκίνησε η αρθρογραφία του «Ριζοσπάστη» για το Κατίν, συνδέεται στενά με τον Μούχιν. Ο Σλομπότκιν είναι ηγετικό στέλεχος και παλιά βουλευτής του ΚΕΚΡ (Κομμουνιστικό Εργατικό Κόμμα Ρωσίας), με το οποίο και τον ηγέτη του Τιούλκιν διατηρεί στενές σχέσεις το ΚΚΕ και τους προβάλλει τακτικά ο «Ριζοσπάστης». Το ΚΕΚΡ όμως έχει συμπήξει ένα κοινό πολιτικό μέτωπο με το κόμμα του Μούχιν και άλλες οργανώσεις, το οποίο διατηρείται ως σήμερα, με τον Μούχιν να εξακολουθεί να συμμετέχει. Η ίδρυση του μετώπου αναγγέλθηκε σε άρθρο του «Ριζοσπάστη», που κοσμούνταν με φωτογραφία του επικεφαλής του ΚΕΚΡ Βίκτορ Τιούλκιν και του Μούχιν στο προεδρείο. Όπως αναφερόταν εκεί:

«Στις 22 Φλεβάρη πραγματοποιήθηκε στη Μόσχα το ιδρυτικό συνέδριο του “Ενιαίου Μετώπου Εργαζομένων Ρωσίας” (“ΡΟΤ-ΦΡΟΝΤ”, δηλαδή “Κόκκινο Μέτωπο”), το οποίο συγκρότησε το Κομμουνιστικό Εργατικό Κόμμα Ρωσίας (ΚΕΚΡ-ΕΚΚ), μαζί με μια σειρά άλλες μικρότερες πολιτικές δυνάμεις της Ρωσίας, όπως το “Αριστερό μέτωπο”... “Θέληση του λαού” κ.ά.. Στο προεδρείο του συνεδρίου βρισκόνταν ο Β. Τιούλκιν... και ο συγγραφέας Γ. Μούχιν»¹⁶.

Τέλος, ακόμη και ένα-δυο άλλες αναφορές του «Ριζοσπάστη», όπως ο Αμερικανός καθηγητής Φουρ και ο Γιούρι Ζούκοφ, είναι συνεργάτες και οπαδοί του Μούχιν. Ο Φουρ, των οποίο επικαλείται ιδιαίτερα ο Γκίκας ως έγκυρο ερευνητή, εκφράζει το θαυμασμό του για το περί Κατίν πόνημα του Μούχιν, το οποίο, αποκαλεί «συναρπαστικό» και δηλώνει ότι το διάβασε τέσσερις φορές, ενώ έχει γράψει και κοινό βιβλίο με τον Μούχιν, τιτλοφορούμενο *Η Συκοφάντηση του Στάλιν*¹⁷. Και ο Ζούκοφ επίσης είναι συνσυγγραφέας ενός βιβλίου με τον Μούχιν, *Το Αίνιγμα του '37*, όπου υπερασπίζονται, όπως και το ΚΚΕ, τα σταλινικά εγκλήματα του 1936-38 ως «σωτηρία του σοσιαλισμού»¹⁸.

4. Μερικές πιο πρόσφατες αναφορές του «Ριζοσπάστη» στον Μούχιν

Μήπως όμως στα πρόσφατα χρόνια ο «Ριζοσπάστης» έχει αποποιηθεί τον Μούχιν και βασίζεται σε τίποτα άλλες, σοβαρές πηγές;

Είδαμε ήδη ότι δεν είναι έτσι και απλά αντικατέστησαν τον Μούχιν με στενούς του συνεργάτες, όπως οι Ιλιούχιν, Στρίγκιν, Σβεντ, κοκ. Πέραν αυτού, ωστόσο, συνεχίζουν να αναφέρονται ρητά ως αυθεντία και στον ίδιο τον Μούχιν. Θα σταθούμε σε δυο χαρακτηριστικά τέτοια παραδείγματα.

Στις 4-5 Μάη του 2013 κυκλοφόρησε ένα πολυσέλιδο ένθετο του «Ριζοσπάστη», αφιέρωμα στη «Μεγάλη αντιφασιστική νίκη των λαών. Τα ψέματα της ιμπεριαλιστικής παραχάραξης της Ιστορίας και η πραγματική αλήθεια». Το αφιέρωμα περιλάμβανε κάμποσα άρθρα, όλα στο παραπάνω μοτίβο της «αποκατάστασης της ιστορικής αλήθειας» για τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο απέναντι στις διαστρεβλώσεις των ιμπεριαλιστών. Ένα από αυτά ήταν το ήδη μνημονευμένο άρθρο του Μάκη Μαΐλη «Η αλήθεια και το ψέμα» («Ριζοσπάστης», 15/2/2009), το οποίο είχε περιληφθεί και στην έκδοση της Σύγχρονης Εποχής *60 Χρόνια από τη Μεγάλη Αντιφασιστική Νίκη των Λαών - Επος και Διδάγματα* (2006). Και σε αυτή την αναδημοσίευση του 2013, οι αναφορές στον Μούχιν, με τις «άμεσες αποδείξεις» του για τις σφαίρες «Genshovik», το γερμανικό σπάγκο, κοκ, έχουν διατηρηθεί στο σύνολό τους¹⁹.

Ως ένδειξη της συμφοράς μέσα στα κρανία των ιστρουκτόρων του ΚΚΕ, θα επισημάνουμε ότι μόλις δυο χρόνια μετά, το Μάη του 2015, αναθεωρώντας την ιστορία, εκτίμησαν ότι ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν ιμπεριαλιστικός, και μάλιστα «Ο ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας του έμεινε αναλλοίωτος και ύστερα από τις 22 Ιούνη 1941, που η Γερμανία επιτέθηκε εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης (ΕΣΣΔ)»²⁰. Το πώς είναι δυνατό να υπερασπίζονται τη «μεγάλη αντιφασιστική νίκη των λαών» επικαλούμενοι τους Μούχιν, τα σύγχρονα φασιστοειδή, και πώς μπορεί να προκύψει μια τέτοια αντιφασιστική νίκη σε ένα πόλεμο που ήταν και έμεινε ως το τέλος «ιμπεριαλιστικός», είναι ένα μυστήριο, που δύσκολα θα κατανοηθεί από κάθε λογικό άνθρωπο. Όπως έλεγε ο Χέγκελ σε ανάλογες περιπτώσεις, δεν μπορεί να συμβιβάσεις δυο ενάντιες σκέψεις, εκεί που δεν υπάρχει ούτε καν μία...

Πιο πρόσφατα, στις 24/8/2017, δημοσιεύθηκε στο «Ριζοσπάστη» ένα εκτενές άρθρο, «Φωνάζει ο κλέφτης να φοβηθεί ο νοικοκύρης», που «αποκαθιστά την ιστορική αλήθεια» σε ένα ακόμη ευρύτερο φάσμα ζητημάτων. Το άρθρο, μια απάντηση, υποτίθεται, στο αντικομμουνιστικό συνέδριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο Ταλίν, «φωτίζει» γεγονότα όπως ο ουκρανικός λιμός του 1932-33, οι Δίκες της Μόσχας, κ.ά.

□ Σοβαροί ιστορικοί όπως οι Τάουγκερ, Ντίβις και Γουίτκροφτ, κ.ά., έχουν καταδείξει ότι ο ουκρανικός λιμός κόστισε περί τα 4,5 εκατομμύρια ζωές, όντας ένα συνδυασμένο αποτέλεσμα της επίδρασης κακών κλιματολογικών συνθηκών, της αντίστασης της αγροτιάς στη βίαιη κολεκτιβοποίηση και της απάθειας της σταλινικής ηγεσίας, που δεν έκανε τίποτα για να ανακουφίσει τα θύματα, συνεχίζοντας τις εξαγωγές σιτηρών σε όλη τη διάρκεια της ανθρωπιστικής κρίσης, ενώ κατέπνιξε με κτηνώδη βία τις αντιδράσεις²¹. Ο *Ριζοσπάστης* αποφαίνεται ότι δεν υπήρξε κανένας λιμός, «η όλη ιστορία [περί λιμού] δεν ήταν παρά μια απάτη», που την είχαν στήσει στις ΗΠΑ κάτι απατεώνες παρουσιάζοντας ψεύτικες φωτογραφίες. Αυτό που πραγματικά υπήρξε ήταν σαμποτάζ των κουλάκων ενάντια στην κολεκτιβοποίηση, λόγω του οποίου «δολοφονήθηκαν 1.197 σοβιετικά επαρχιακά στελέχη και πρωτοπόροι κολχόζνικοι αγρότες», ενώ θανατώθηκαν (από τους κουλάκους!) και τα μισά περίπου ζώα. Παρόμοια, η εξόντωση της παλιάς μπολσεβίκικης φρουράς από τον Στάλιν ήταν επιβεβλημένη καθότι ενεργούσαν ως πράκτορες των ναζί: «η σοβιετική εξουσία στην ουσία απαντούσε στις αντικαθεστωτικές πράξεις, μιας και οι σκοποί των αντιφρονούντων και του γερμανικού ιμπεριαλισμού συνέκλιναν». Όσοι έχουν αντίρρηση σε αυτά δεν είναι παρά «αντικομμουνιστικός βόθρος»²².

Φυσικά από ένα τέτοιο πόνημα δεν μπορούσε να λείπει μια αναφορά στο Κατίν. Και φυσικά η παρατιθέμενη πηγή δεν είναι άλλη από τον Μούχιν. Παραθέτουν πάλι cory-paste τα αποσπάσματα από το άρθρο του Σλομπότκιν του 2005, με τις αναφορές στο κορυφαίο σύγγραμμα του Μούχιν *Η Έρευνα για το Κατίν* και τις «άμεσες αποδείξεις» του. Και παραθέτουν ακόμη τα αποσπάσματα από το Ημερολόγιο του Γκέμπελς, περικόβοντας και εδώ την πιο επίμαχη φράση, ακριβώς όπως ο Μούχιν.

Το πιο ωραίο όμως ακολουθεί στη συνέχεια:

«Ο ίδιος ο Γκέμπελς, στα απομνημονεύματά του, είναι αρκετά αποκαλυπτικός. Γράφει: “Έδωσα οδηγίες να γίνει η ευρύτερη δυνατή εκμετάλλευση αυτού του προπαγανδιστικού υλικού [ακολουθεί παραπέρα το περικομμένο απόσπασμα του Ημερολογίου του Γκέμπελς για τις γερμανικές σφαίρες κοκ, Χ.Κ.]”... Και αλλού: “Υπολογίζουμε το ενδεχόμενο να πάμε την αντισοβιετική καμπάνια πολύ μακριά, αλλά αισθανόμαστε ότι δεν πρέπει να χάσουμε την ευκαιρία να αξιοποιήσουμε τη Γενική Συνέλευση (του ΟΗΕ) για έναν τόσο πολύτιμο προπαγανδιστικό σκοπό. Μπορούμε να αναδείξουμε τη σφαγή στο Κατίν...”»

□ Συνάγεται ότι κατά το «Ριζοσπάστη» ο Γκέμπελς σχεδίαζε να φέρει το θέμα του

Κατίν στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ!!! Φυσικά, ο Γκέμπελς δεν θα μπορούσε ποτέ να το κάνει αυτό, δεδομένου ότι ο ΟΗΕ δημιουργήθηκε μετά το θάνατό του. Το τελευταίο απόσπασμα σίγουρα προέρχεται από κάποιο μεταγενέστερο υπόμνημα της αμερικάνικης κυβέρνησης στη δεκαετία του 1950.

Προφανώς, οι αρθρογράφοι του «Ριζοσπάστη» ξέρουν πολύ καλά ότι κοροϊδεύουν και ψεύδονται ασύστολα στο θέμα του Κατίν, ώστε δεν μπαίνουν καν στον κόπο να ελέγξουν σε τι αναφέρονται τα αποσπάσματα που παραθέτουν στα άρθρα τους· τα κοτσάρουν απλά από το ένα άρθρο στο άλλο.

Παραπέρα, στο ίδιο άρθρο βρίσκουμε μερικές διαβεβαιώσεις σχετικά με τη Διεθνή Επιτροπή που συνέστησαν οι ναζί, που τις αντλούν και αυτές από τον Σλομπότκιν και τον Μούχιν, και τις επαναλαμβάνουν μονότονα στην αρθρογραφία τους. Όσο βαρετή και αν είναι η ενασχόληση με κάθε ανοησία τους, ας τους ρίξουμε μια ματιά:

«Η επιτροπή των ιατροδικαστών εμπειρογνομόνων, στην οποία επικεφαλής ήταν ο Γ. Μπουτς, έμεινε στο Κατίν μόνο δύο μέρες και, αφού άνοιξε εννέα πτώματα, που εκ των προτέρων είχαν προετοιμάσει οι χιτλερικοί, την 1η Μάη του 1943 αναχώρησε για το Βερολίνο. Τον Μπουτς τον σκότωσαν το 1944 οι ίδιοι οι Γερμανοί, με την υποψία ότι θα αποκαλύψει τη βρώμικη δουλειά τους για τους ενταφιασμένους στο Κατίν».

Και αυτά επίσης είναι μια «ράδιο-αρβύλα» παραποίηση της ιστορίας, που καθιστά αγνώριστα τα γεγονότα.

Κατ' αρχήν η Διεθνής Επιτροπή έμεινε στο Κατίν στις 28-30 Απρίλη 1943. Στο πρακτικό της αναφέρεται ότι: «Εφτά μαζικοί τάφοι Πολωνών αξιωματικών στο δάσος του Κατίν ερευνήθηκαν από την Επιτροπή. 982 σώματα εκτάφηκαν, τους έγινε μερική αυτοψία και μελετήθηκαν. Το 70% έχουν ταυτοποιηθεί... Τα μέλη της επιτροπής έκαναν προσωπικά αυτοψίες σε εννέα σώματα ενώ πολλά ειδικά επιλεγμένα σώματα υποβλήθηκαν σε ιατροδικαστική έρευνα»²³. Αυτό προφανώς διαφέρει πολύ από τη διαβεβαίωση του «Ριζοσπάστη», παρμένη από το άρθρο του Σλομπότκιν, ότι μελέτησαν μόνο 9 πτώματα που τους είχαν ετοιμάσει από πριν οι ναζί.

Η διαβεβαίωση ότι ο Μπουτς σκοτώθηκε από τους ναζί γιατί φοβούνταν ότι θα αποκάλυπτε την ενοχή τους για το Κατίν δεν τεκμηριώνεται επίσης από πουθενά, ούτε υιοθετείται από κάποια σοβαρή πηγή, όντας και αυτή αποκύημα του Σλομπότκιν, του Μούχιν και των ομοίων τους.

Ο Μπουτς, ένας εθνικοσοσιαλιστής, σκοτώθηκε το 1944 στο Μινσκ κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες. Οι ναζί ανακοίνωσαν ότι σκοτώθηκε σε σιδηροδρομικό δυστύχημα, είναι όμως άγνωστο αν αυτό αληθεύει και υπάρχουν διάφορες εκδοχές για τα αίτια του θανάτου του²⁴. Υπάρχει πράγματι ένα σοβαρό ενδεχόμενο να τον σκότωσαν οι ναζί, μόνο που δεν συνδέεται από καμιά ένδειξη με το Κατίν. Μια εύλογη υπόθεση, που γίνεται σε άρθρα στο Διαδίκτυο, είναι ότι δεν ήθελε να ακολουθήσει

την υποχώρηση των ναζί στη Γερμανία, και προσπάθησε να διαφύγει στις Βαλτικές χώρες ή αλλού. Οι ναζί ενδεχόμενα το πληροφορήθηκαν και τον έβγαλαν από τη μέση.

Ας υποθέσουμε ότι οι ναζί ήταν υπεύθυνοι για το έγκλημα του Κατίν, ότι είχαν παραπλανήσει τους ιατροδικαστές της Διεθνούς Επιτροπής και τους είχαν εξωθήσει με πιέσεις και πλαστογραφήσεις στοιχείων να βγάλουν ψευδή συμπεράσματα. Το ερώτημα ανακύπτει εύλογα, αν ίσχυε κάτι τέτοιο, μόνο τον Μπουτς, ο οποίος ήταν και ναζί, θα υποψιάζονταν; Δεν θα υποψιάζονταν και τους άλλους, ότι θα μπορούσε στο μέλλον να τους ξεσκεπάσουν; Προφανώς θα τους υποψιάζονταν και θα προσπαθούσαν να τους βγάλουν από τη μέση. Το ότι αυτό δεν συνέβη αποδεικνύει ότι ο θάνατος του Μπουτς, αν ήταν πράγματι έργο των ναζί, δεν συνδέεται με το θέμα του Κατίν.

5. Περί «αντικομμουνισμού» ο λόγος

Οι αρθρογράφοι του «Ριζοσπάστη», κατηγορούν τους πάντες για «αντικομμουνισμό», «γκεμπελισμό», «φασιστοειδή», κοκ, εκτός από τον ίδιο τους τον εαυτό. Είναι τόσο αθώοι και αγνοί που αδυνατούν ακόμη και να υποψιαστούν μήπως οι ίδιοι ξεπέφτουν στον αντικομμουνισμό και τον γκεμπελισμό, όταν αντιγράφουν τις βλακείες των Μούχιν και δικαιολογούν τα σταλινικά εγκλήματα. Ας τους βοηθήσουμε λίγο θέτοντας και απαντώντας για χάρη τους ορισμένα στοιχειώδη ερωτήματα.

Ποιο συμπέρασμα απορρέει από το έγκλημα του Κατίν και τις σταλινικές ψευτιές γύρω από αυτό και από μια πληθώρα άλλα θέματα; Μήπως ότι ο φασισμός και ο κομμουνισμός είναι οι δυο μορφές του ολοκληρωτισμού; Και ότι πρέπει να προτιμήσουμε απέναντί τους τη «φιλελεύθερη δημοκρατία»;

Όχι, δεν απορρέει καθόλου αυτό. Αυτό είναι το συμπέρασμα των απολογητών του καπιταλισμού, από το οποίο πιάνονται οι σταλινικοί, για να παρουσιάζονται ως οι γνήσιοι υπερασπιστές του κομμουνισμού, που τους συκοφαντεί η αντίδραση, κοκ.

Το πραγματικό συμπέρασμα είναι εντελώς διαφορετικό.

Το πραγματικό συμπέρασμα είναι ότι ο σταλινισμός υπήρξε ένα αντιδραστικό, εκφυλιστικό ρεύμα, που αποσύνθεσε και κατέστρεψε το εγχείρημα του Οκτώβρη· ότι τα αίτια και τα εγκλήματά του ήταν τα μέσα για να προωθούνται οι ιδιοτελείς σκοποί της σταλινικής γραφειοκρατίας, σκοποί όχι διαφορετικοί από εκείνους της αντίδρασης, μαζί και των ναζί. Είναι ακόμη ότι όσοι υπερασπίζονται τον σταλινισμό στις μέρες μας είναι ψευδο-κομμουνιστές· ότι όταν μιλούν για «κομμουνισμό», εννοούν τον εαυτούλη τους, που τον συνταυτίζουν αξιωματικά με τον κομμουνισμό για να τον θέτουν πάνω από την κριτική. Και είναι τέλος ότι υπερασπίζοντας τη σταλινική βαρβαρότητα, ενεργούν σαν υποχείρια του νεοφασισμού και βοηθούν, όσο εξαρτάται από αυτούς, τη σύγχρονη βαρβαρότητα να προχωρά ανεμπόδιστα.

Ας προσπαθήσουν στον «Ριζοσπάστη» να αναιρέσουν αυτές τις εκτιμήσεις, εξηγώντας κάπως αλλιώς τον τρελό έρωτά τους με τους Μούχιν και δείχνοντας ένα ψέμα στις σχετικές μας αναφορές. Και ας εξηγήσουν με ποιο ανάστημα κατηγορούν άλλους για φασίστες, όταν οι ίδιοι άγονται και φέρονται από τα κάθε λογής φασιστοειδή, όπως ο Μούχιν και το σινάφι του.

Στο μεταξύ, μέχρι να το κάνουν, θα ευχηθούμε από τη μεριά μας να βρεθεί ένας σύγχρονος Σοφοκλής να απαθανατίσει τον τρελό αυτό έρωτα, γράφοντας μια νέα Αντιγόνη:

Έρως ανίκατε Μούχιν

Έρως ος επί ταις παριαίς του «Ριζοσπάστου» πίπτεις

Βάφων αυτάς κόκκινας εκ πίστεως εις τον κομμουνισμόν...

Βέβαια, στην περίπτωση αυτή δεν θα πρόκειται για τραγωδία, αλλά για φάρσα και γελοιότητα...

Σημειώσεις

1. Βλέπε σχετικά, Θ. Γιαλκέτσης, «Αλήθειες και ψέματα για τη σφαγή του Κατίν», «Εφημερίδα των Συντακτών», 18/3/2018, <http://www.efsyn.gr/arthro/alitheies-kai-psemata-gia-ti-sfagi-toy-katin>, Χρ. Κεφαλής, «Ένα σχόλιο στην αρθρογραφία του κ. Μπογιόπουλου για το Κατίν», 27/3/2018, <https://www.efsyn.gr/arthro/ena-sholio-stin-arthrografia-toy-k-mpogiopoyloy-gia-katin> και «Πιο σεμνά κ. Μπογιόπουλε», <http://tvxs.gr/news/egrapsan-eipan/pio-semna-kyrie-mpogiopoyle>, κ.ά.
- 2. Βλέπε, <https://www.rizospastis.gr/story.do?id=2869651>.
- 3. Βλέπε <https://www.rizospastis.gr/story.do?id=4459057>.
- 4. Βλέπε <https://www.rizospastis.gr/story.do?id=4942153> και <https://www.rizospastis.gr/story.do?id=4947072>.
- 5. Βλέπε <https://www.rizospastis.gr/story.do?id=4951335>.
- 6. Βλέπε <https://www.rizospastis.gr/story.do?id=5601479> και <https://www.rizospastis.gr/story.do?id=5708171>.
- 7. Βλέπε σχετικά, <http://bfp.zct-mrl.com/Satan/myth.htm>.
- 8. Για μια αναλυτικότερη παρουσίαση των δραστηριοτήτων του Μούχιν, βλέπε Χρ. Κεφαλής, *Υπόθεση Κατίν. Η Ιστορική Αλήθεια και ο Ριζοσπάστης*, εκδ. Επίκεντρο, Αθήνα 2017, σελ. 20-30.
- 9. Ε. Βαγενάς, «Σχετικά με την υπεράσπιση του Γκαίμπελς από την “Αυγή”», «Ριζοσπάστης», 15/3/2009, <https://www.rizospastis.gr/story.do?id=4993706> και «Επιβεβαίωση του Γκεμπελισμού», «Ριζοσπάστης», 27/3/2009, <https://www.rizospastis.gr/story.do?id=5013079>.
- 10. Γ. Μούχιν, *Η Έρευνα για το Κατίν*, 1995, όπως παρατίθεται στο «Σειρά “Ο αληθινός Στάλιν”. Μέρος 18: Κατίν», <http://www.stalinsociety.org/2016/05/12/the-real-stalin-series-part-eighteen-katyn/>.

- 11. Γ. Μούχιν, *στο ίδιο*.
- 12. Για την παραχάραξη του Ημερολογίου από τους Μούχιν και Φουρ βλέπε Σ. Ρομανόφ, «Sergey the Goebbels Guy, or a Commie loon for a change», <http://holocaustcontroversies.blogspot.gr/2007/06/sergey-goebbels-guy-or-commie-loon-for.html>, «Συνέντευξη με τον καθηγητή Γκρόβερ Φουρ για τη σφαγή του Κατίν», <http://www.stalinsociety.org/2015/05/07/an-interview-with-prof-grover-furr-on-the-katyn-massacre/>, και για την αναπαραγωγή από το «Ριζοσπάστη», βλέπε, π.χ., το σχόλιο της 30/4/2010, όπου βεβαιώνεται παραπέρα πως ο Γκέμπελς «ομολόγησε στα “Απομνημονεύματά” του την ευθύνη των ναζιστών στην σφαγή των Πολωνών αξιωματικών».
- 13. Βλέπε τα άρθρα των Σλομπότκιν (29/5/2005), Κρητικού (8/2/2009), κ.ά.
- 14. Για τα παραπάνω βλέπε, Χρ. Κεφαλής, Υπόθεση Κατίν..., σελ. 112-116, 138-142. Για το ντοκιμαντέρ του ΚΚΕ βλέπε «Κατίν (η προβοκάτσια αποκαλύπτεται)», [kkemedia, https://www.youtube.com/watch?v=tfctOg3-yLI](https://www.youtube.com/watch?v=tfctOg3-yLI). Το τελευταίο δεκάλεπτο του ντοκιμαντέρ, «Η προβοκάτσια αποκαλύπτεται», αφιερώνεται στις παραπάνω «αποκαλύψεις» του Ιλιούχιν, παρουσιαζόμενες από τον ίδιο.
- 15. Για μια αναλυτική παρουσίαση των διασυνδέσεων του ΚΚΡΟ και του ΚΕΚΡ με τους Ρώσους ακροδεξιούς και νεοφασίστες, βλέπε το κεφάλαιο «Το ΚΚΡΟ, ο Γιούρι Ζούκοφ και ο Βίκτωρ Ιλιούχιν», στο Χρ. Κεφαλής, *ό.π.*, σελ. 126-138, 142-158.
- 16. «Ιδρυτικό συνέδριο του «Ενιαίου Μετώπου Εργαζομένων της Ρωσίας», «Ριζοσπάστης», 22/2/2010, <https://www.rizospastis.gr/story.do?id=5517730>.
- 17. Για τους επαίνους του Φουρ στον Μούχιν βλέπε στην ιστοσελίδα του, <https://msuweb.montclair.edu/~furr/po/pol/truthaboutkatyn.html>. Το κοινό βιβλίο των Μούχιν, Φουρ και Α. Γκολένκοφ εκδόθηκε από τις εκδόσεις Έκσμο, Μόσχα 2010.
- 18. Γ. Μούχιν και Γ. Ζούκοφ, *Το Αίνιγμα του '37*, εκδ. Άλγκοριθμ και Έκσμο, Μόσχα 2010.
- 19. Βλέπε σχετικά, «Ριζοσπάστης», 4-5/5/2013, <https://www.rizospastis.gr/story.do?id=7423101>.
- 20. Για μια αναλυτική συζήτηση αυτής της θέσης του ΚΚΕ για τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, βλέπε στο Χρ. Κεφαλής, *Λένιν. Η Διάνοια της Επανάστασης*, εκδ. Τόπος, Αθήνα 2017, σελ. 247-252.
- 21. Για το θέμα του λιμού, βλέπε Ορ. Πασχαλινάς, «Ο “ανύπαρκτος” λιμός: ΕΣΣΔ 1932-33», στη συλλογή *Ο Οκτώβρης και η Εποχή μας*, εκδ. Τόπος, Αθήνα 2010, σελ. 478-493.
- 22. «Φωνάζει ο κλέφτης να φοβηθεί ο νοικοκύρης... Χυδαίος αντικομμουνισμός από τους απολογητές του καπιταλισμού», «Ριζοσπάστης», 24/8/2017, <https://www.rizospastis.gr/story.do?id=9479179>.
- 23. «Ευρήματα της Διεθνούς Επιτροπής για το Κατίν. Η μαζική δολοφονία στο δάσος του Κατίν...», στο http://www.warsawuprising.com/doc/katyn_documents1.htm.
- 24. Βλέπε σχετικά “Gerhard Buhtz”, https://de.wikipedia.org/wiki/Gerhard_Buhtz.

* Ο Χρήστος Κεφαλής είναι μέλος της ΣΕ της Μαρξιστικής Σκέψης. Το 2017 κυκλοφόρησαν τα βιβλία του Λένιν. *Η Διάνοια της Επανάστασης* (εκδόσεις Τόπος) και

Υπόθεση Κατίν. Η Ιστορική Αλήθεια και ο Ριζοσπάστης (εκδόσεις Επίκεντρο).

URL:

<https://goo.gl/HxEk1L>

Keyword: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ

Date: 2018-04-13, 08:15:07

Source: tvxs.gr